

høi Vægt for Fremtiden, affærdiges paa en saa leetfindig Maade. (Berg: Letfindig?) Letfindig, det var mit Ord.

Formanden: Jeg skulde dog bemærke, at det ikke kunde være rigtigt at betegne andre Medlemmers Anskuelser som leetfindige. Jeg antager, at de Medlemmer, hvortil det ærede Medlem sigtede, have fremsat deres Bemærkninger med al mulig Alvor og Overbeviisning om Sagens Vigtighed.

L. Larsen: Med Hensyn til de locale Forhold ude i Tidsvilde-Egnen skal jeg bemærke, at der blev solgt forrige Aar et lille Stykke Jord, som var Statens Eiendom; det var efter min Overbeviisning det allerdaarligste Stykke Jord paa den Egn — det gik under det just ikke skjønne Navn „Rumpen“ — og det blev solgt til Private af Statskassen. Jeg var netop med der som Taxeringsmand for at sætte Jorden i Hartkorn, og jeg kan kun beklage, at min Hukommelse ikke er saa sikker, at jeg nøiagtig kan sige, hvor høi Prisen var; men for omtrent 100 Rd. pr. Td. Land var det, at det blev solgt; — jeg tør ikke indstaae derfor, men at det var henimod denne Priis, er sikkert. Naar det er saa, synes det mig at være aldeles utroligt, at der skulde kunne være Tanke om der at købe nogen-somhelst Jord for 10 eller 20 eller endog 30—40 Rd. pr. Td. Land. Forholdene derude ere jo saadanne, at det just ikke er store Udmarker, der ligge, som tilhøre Gaardmænd; men Jorden er for mange Tider siden solgt til Smaafolk, Huusniand, Afbyggere, Parcelfister osv., som have skabt sig et Hjem derude. Paa de fleste Steder ved Tidsvilde er der Løvejord, som de sætte Priis paa, da Frederiksværk jo er blottet for Løv, og det er en Selvsølge, at skulle disse Folk sælge deres Eiendomme til Staten, ville de sandelig have Noget for den; ja, jeg antager, at de ville have dem temmelig godt betalte, da det er en ligefrem Pengespeculation for dem at sælge deres Eiendomme. Der kan jo ikke være Tanke om at gjøre Indgreb i Eiendomsretten, som de jo fuldstændig have over Jorden. Altsaa mener jeg, at, selv om det skulde lykkes at

faae Strækninger derude til nogenlunde godt Kjøb, saa er der dog Eodsetere, som ville sige: Nei, vi sælge ikke vore Eiendomme, som ere indbringende og i Fremtiden ville blive meget mere indbringende, hvad de navnlig ville blive, naar Bandstanden i Arresø sentes noget; de ville da faae en ganske god Værdi, navnlig paa Grund af den Løvemasse, der er under Slyvesandet. Kun dette vil jeg anføre, at jeg antager det for umuligt at købe Jord til saa billige Priser som dem, der her er Tale om.

Ordføreren: Jeg maa ganske vist høre mig for det ærede Medlems locale Kundskab, som jeg ikke besidder; men jeg maa dog bemærke, at der ikke alene er Strækninger med Løvejord under, men ogsaa Strækninger med Leerjord til Underlag, men bedækkede med Sand og derfor uskikede til alt Andet end Skov; men, som sagt, jeg kender ikke i den Grad den Deel af Landet, som der her er Tale om. Naar jeg nu tager Ordet, er det ganske vist ikke for at forlænge en Debat, som det ikke har været min Hensigt at reise, men kun for at gjøre en eneste Bemærkning. Jeg skal ikke gjøre nogen Bemærkning om Letfindighed i det Hele taget, naar det ærede Medlem bebrejdede mig at være leetfindig; men jeg skal dog sige, at, naar man i denne Sag taler om at argumentere leetfindigt med Hensyn til Erfaringerne om Beplantning, troer jeg nok, at jeg med Lethed vilde kunne faae ærede Medlemmer paa min Side. Vi behøve kun at see paa den Skov, der ligger i den Egn, hvorom Talen er, nemlig Statsetendommene ved Tidsvilde. Vi have der, saavidt jeg erindrer, 2,500 Tdr. Land, og jeg troer, at disse 2,500 Tdr. Land ere et saa alvorligt Argument, at det ærede Medlem dog, naar han blot erindredes om, hvilke Dele af Landet der er Tale om, vel skulde vogte sig for at sige, at det er mig, der her taler leetfindigt.

Jagd: Maa jeg bede om Ordet.

Formanden: Jeg vil haabe, at det ærede Medlem ikke vil forlænge denne Discussion om Skovplantning i Almindelighed; det ligger jo noget fjernt.